

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3060/2019
04.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босилковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Живко Стошић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1881/18 од 28.01.2019. године, у седници одржаној 04.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1881/18 од 28.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1881/18 од 28.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 122/17 од 07.11.2017. године, исправљеним решењем истог суда Прр1284/17 од 20.03.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиљи, на име накнаде нематеријалне штете, изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И-1210/04 плати 800 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС са каматом по стопи Европске централне банке од дана доношења пресуде до исплате, док је одбијен тужбени захтев преко досуђеног износа од 800 евра до тражених 3.000 евра, односно за износ од 2.200 евра са припадајућом каматом. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 13.500,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1881/18 од 28.01.2019. године, ставом првим и другим изреке изреке преиначена је првостепена одлука у обавезујућем делу става првог изреке, тако што је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за неимовинску штету због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И-1210/04 плати 550 евра са каматом по стопи

Европске централне банке почев од дана доношења пресуде до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док је одбијен тужбени захтев преко досуђеног износа до износа досуђеног првостепеном пресудом од 800 евра са припадајућом каматом, те је констатовано да првостепена остаје неизмењена у одбијајућем делу става првог изреке. Ставом трећим изреке жалба тужене је одбијена, као неоснована и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за новчано обештећење неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року. Побијана длука о тужбеном захтеву, донета је уз адекватну примену материјалног права, које не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, при чему треба имати у виду да одлука о основаност захтева у овој врсти спорова, као и одлука о висини неимовинске штете зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, па достављене правноснажне одлуке не упућују на неуједначену судску праксу. Одлука Врховног касационог суда Рж-г 1071/15 од 16.09.2015. године, коју је тужена доставила уз ревизију, донета је у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, применом члана 8а и 8б Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“ бр. 116/08, ... и 101/13), а у конкретном случају се ради о поступку за накнаду нематеријалне штете због утврђене повреде права на суђење у разумном року, у коме се примењују правила облигационог права, због чега се не може говорити о неуједначеној судској пракси.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 20.11.2017. године, а побијана вредност предмета спора је 550 евра.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени ни одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић